

Izzadt tenyér keres valamit a szűk zsebben. Alig fér bele a kéz. A sorozatgyártott öltönytadrág alul hosszú, felvarrták, hogy mégis kinézzen valahogy. Rálógjon a cipőre. Július eleje van.

Jó lenne megtalálni a zsebkendőt, mert már nagyon izzad a homlokom, és az egész bizottság a fészkelődésemet nézi. Persze, megint egy bizottság, melynek megint vizsga a vezetékneve, csak a változatosság kedvéért. Az érettségim is nagyon izgultam, akkor is szűk volt ez nyamvadt zseb. Na végre. Megvan.

Okosan, mosolyogva, ahogy Ili néni mondta, letörölöm a homlokomat és várom, hogy eszembe jusson, miért is írta Babits a Jónás könyvét? Szerintem csak úgy, mert tehetsége volt rá, de ez elég kevés lenne az elnöknek. Amúgy barátságos szeme van, mégis félek tőle. Lehet, ezért kell törölgetni a homlokom. Mindegy. Na, gyereink már. Koncentrálj!

A nyári melegben ijedt arcú fiatalok várakoznak ünneplőbe öltözve a földszinti termék ajtó előtt. Zömük nemrég érettségizett, és most egy újabb lehetőségre vár, hogy bebizonyítsa tudását, és ezzel együtt biztosítsa jövőjét. Néhányan ismerősök, hiszen a múlt félévben már jártak főiskolára, de most másik

szak felvételijén próbálkoznak. Van ez így, mindenkivel előfordulhat, hogy váltania kell. Az írásbeli nem volt könnyű, sőt, de a pontszámokat már tudják. Van, akit megnyugtató, és van, akit nyugtalanít. Beszélgetésnek nyoma sincs. Gombócok a torokban, a kiszáradt ajkakon rózsaszínes fognyomok. Vajon milyen tételt húzok? – feszül az arcokon a kérdés.

A teremben a hideg neonfények és az egyre erősödő napsugarak melege az asztalon fekvő papíron találkozik. Még csak a tétel címe rajta, a másikon egy elemzésre váró mondat. Az elnök elmondja a feladatokat, a jegyző folyamatosan tölti a jegyzőkönyvet. Hármásával jönnek. Egy felel, kettő dolgozik. Minden a gimnáziumi anyagra épül, elvileg tudniuk kell. Persze a gyakorlat törvényszerűen mást mutat. Általában mindenki leblokkol egy kicsit, a többségük túljut rajta, de sajnos előfordul, hogy nem. Ilyenkor döcög a felelet, és óráknak tűnik a néhány perc. Szerencsére ez a ritkább. A végére, amikor a kötetlen beszélgetésre kerül a sor, nagyjából mindenki kienged. „Szeretem a magyart, mert...”, „Kaposváron érettségiztem...” – születnek feszültség nélküli végmondatok.

Vajon észrevették, hogy felszaladt a szem a barisnyámon? Ez a klassz magas sarkú nagyon

nyomja a tyúkszemem. Még szerencse, hogy József Attila és a város kapcsolatáról tudok beszélni. Kész vagyok, csak várnom kell, hogy Péter befejezze. Nem nagyon tudok rá figyelni. Szegény, nagyon izzad, és a zsebkendőjét sem találja. Szegény. Jó lenne már túl lenni az egészen. Mit is keresek itt egyáltalán? Na, na most én jövök. Enyhe szívroham.

Az eredményhirdetésre várnak. Mindent megtettek, most talán még őrlőbb a lassú időmúlás. Most jött el az én időm, már én is kérdezhetek. Péter egy kaposvári szak-középiskolában érettségizett, félénken, ugyanakkor bizakodóan szemlélte saját teljesítményét: – „A magyartanárom hívta fel a figyelmünket, hogy indul tanári szak a főiskolán. A szüleim is tanárok, tőlem sem áll távol a tanítás gondolata. Máshová nem is adtam be jelentkezési lapot, csak ide. A szóbeli olyan volt, mint az érettségi, egyáltalán nem volt nehéz. Az írásbelivel sokkal inkább, de most már mindegy, túl vagyok rajta. Mindent egybevéve, azt hiszem, sikerült. Valószínű, hogy most nem mondanak semmit, de azt hiszem felvettek, de biztosat csak két-három hét múlva tudok majd.”

Petra sokkal borúlátóbb volt társánál, a vizsga végén is tördelte a kezét: – „Komló-ról jöttem ide a magyar miatt. Az érdekelt a legjobban a gimiben, versmondó és helyesírási versenyekre jártam. Sokan biztattak, hogy próbáljam meg a felvételit. Az írásbeli is olyan nehéz és hosszú volt, most meg amit tudtam, mindent elmondtam a tételről, a kérdésekre is válaszoltam, mégis valahogy hiányérzetem van. Végül is nem baj, Pécsre is beadtam a jelentkezést, de ott később lesz majd a szóbeli, remélem, az jobban sikerül majd.” Az utolsó mondatnál kinyílt az ajtó: „Jöhetnek, kezdődik az eredményhirdetés!”

Tiszta ismerős érzés. Mintha már lettem volna itt. Fáj a gyomrom, persze nem tudtam semmit sem enni egész nap. Igaz, egy falat sem ment volna le a torkomon. Már dél is elmúlt. Igen, igen tudjuk, szép feleleteket hallottunk, de majd értesítjük... Ahogy kértem felhívom anyut, hogy csináljon valami rendeset mire bazaarérek. A többi majd úgy is elvállik. Befejezte, mehetünk.

Viszontlátásra!

